

N:o 26

JOULUPÄIVÄNÄ 1852 (aamusaarna)

Luetussa pyhässä evankeliumissa evankelista ja apostoli Johannes puhuu hengellisestä valkeudesta, joka syttyi maailmassa Vapahtajan syntymän kautta.

Hän puhuu ensin Sanasta, joka oli Jumalan tykönä. Tämä Sana ei ollut mikään Jumalan puhuma sana, eikä myöskään kirjoitettu sana, vaan Jumalaa itseään kutsu-

taan tässä Sanaksi. —Johanneksen viimeisinä elinvuosina oli joitakin maailmanviisaita, jotka olivat tunnustavinaan kristillisyyttä, mutta he olivat itse asiassa luuloviisaita pakanoita, jotka yrittivät sellittää Vapahtajan jumalallista luontoa. He väittivät, että Sana oli sama kuin järki ja tämä järki olisi jotakin muuta kuin Jumala itse. Mutta Johannes osoittaa, että Jumala itse oli Sana, eli Jumala ja Jumalan viisauts ovat yhtä. Sitten hän osoittaa, että kaikki on luotu Jumalan Sanan kautta, ja tällä Sanalla hän tarkoittaa Jumalan Poikaa, joka on maailman Vapahtaja. Siten myös Jumalan Poika on meidän Luojamme eli elämämme antaja. Hänessä oli elämä, toisin sanoen Hän oli itsessään elämä ja ylläpitää ihmisenkin elämän. Mutta on jo vaikeampi ymmärtää, kuinka tämä elämä on ihmisten valkeus. Luonnollinen elämä ei voi olla ihmisten valkeus, koska se ei tuota eikä sisällä mitään valaistusta.

Vaan hengellinen elämä on ihmisen valkeus, mutta hengellinen elämä on vielä salatumpi kuin luonnollinen elämä. Vielä ei kukaan ole voinut käsittää tai ymmärtää, mitä elämä on. Se on meille aivan käsittämätöntä, kuinka ihminen voi elää. Kuitenkin kaikilla ihmisillä on se usko, että Jumala ylläpitää ihmisen elämän. Ja tämä usko on varmasti hyvä, jos ihminen hoitaisi luonnollista elämäänsä niin, että hän voisi vastata siitä Jumalan ja ihmisten edessä. Mutta useimmat ihmiset lyhentävät omaa elämäänsä jumalattomuudellaan, he lyhentävät maallista elämäänsä juopumuksella, haureudella, laiskuudella ja maallisilla huolilla, niin että vähän on ihmisiä, jotka eivät kuole ennen aikaansa.

Jos nyt luonnollinen elämä on niin ihmiseltä salattu, ettemme voi käsittää, mitä tämä elämä on ja kuinka voimme elää täällä maailmassa, niin hengellinen elämä

on vielä salatumpi järjeltä, joka ei voi käsittää, mitä se on ja mistä se koostuu. Mutta koska Johannes sanoo, että elämä on ihmisten valkeus, niin hän tarkoittaa varmasti hengellistä elämää, joka on valkeus eli totinen tieto Jumalasta, sillä ruumiillinen elämä ei ole mikään tieto. Mutta hengellinen elämä ei ole pelkkää tietoa vaan myös tunnetta, jonka ainoastaan hengellinen ihminen tuntee. Hengellinen elämä on valkeus eli totinen tieto armonjärjestyksestä, joka voi olla ainoastaan sillä, joka on kokenut hengellisen elämän vaikutuksia. Sen tähden luonnollinen ihminen hapuilee pimeydessä ja tietämättömyydessä totisesta kristillisyydestä. Hän ei tiedä, mitä totinen kristillisuus on.

Edelleen hän sanoo, että valkeus paistaa pimeydessä ja pimeys ei ole sitä käsittänyt. Tässä hän tarkoittaa valkeudella hengellistä valkeutta, joka paistaa pimeydessä, mutta pimeydellä hän tarkoittaa hengellistä pimeyttä, joka on tietämättömyyttä Jumalasta ja hengellisistä asioista, tiedon puutosta totisen kristillisyyden olennosta. Niin kuin luonnollinen ihminen ei voi käsittää, mitä totinen kristillisuus on, niin ei hän voi myöskään käsittää, mikä hengellinen valkeus pimeydessä paistaa. Sillä hän näkee hyvin, että hengellinen valkeus paistaa, mutta hän ei voi käsittää, mikä valkeus se on; hän ei voi käsittää, onko se perkeleen sytyttämä valkeus vai onko se Jumalan sytyttämä valkeus.

Gamaliel oli valistunein mies neuvostossa, kun tuli kysymys kristillisyydestä, mutta hän ei tiennyt, oliko se Jumalasta vai oliko se ihmisistä. Eivät juutalaisetkaan tienneet, oliko Johannes Kastaja Jumalasta vai ihmisistä. Ja kaikkialla, missä kristillisyyden valkeus syttyy, ovat pimeyden henget tietämättömiä siitä, mikä valkeus se on. Muutamat arvelevat, että kris-

tillisuus on kauhea eksytys, jota kukaan järjellinen ihminen ei voi vastaanottaa. Muutamat maailmanviisaat ovat väittäneet, että maailma olisi paljon onnellisempi, jos kristillisyyden haaveilu ei olisi tullut maailmaan. Toiset ovat väittäneet, että Jeesus Nasaretilainen oli siveyden esikuva, joka tahtoi opettaa ihmisiä elämään siveästi ja järjellisesti. Toiset ovat väittäneet, että Jeesus Nasaretilainen oli pettäjä, joka halusi herättää huomiota ja houkuttaa tykönsä yksinkertaista kansaa. Toiset ovat väittäneet, että Kristuksella oli suurempi ymmärrys kuin muilla ihmisillä ja että sen vuoksi Häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi, mutta ettei Hänkään silti ollut enempää kuin ihminen. Tästä maailman tavasta arvioida Vapahtajan persoonaa nähdään, että maailma ei ole voinut käsittää, mitä Hän oikeastaan tahtoi ja tarkoitti.

Sen tähden Hänen jaloin opetuslapsensa on kirjoittanut tämän päivän evankeliumissa, että valkeus tuli maailmaan mutta pimeys ei voinut sitä käsittää. Jos maailma on langettanut niin nurjia arvosteluja Vapahtajasta, kuinka kristitty voi odottaa maailmalta parempaa arvostelua? Jos he ovat kutsuneet Mestarin Belsebubiksi, miksi he kutsuvat Hänen opetuslapsiaan? Kristillisyyden valkeus on ollut kaikkina aikoina vihattava. Pimeyden henkien, jotka ovat tottuneet lapsuudesta asti elämään mustassa pimeydessä, täytyy osaksi pelätä valkeutta, osaksi vihata valkeutta. Mutta niillä, jotka asuvat pimeydessä, on suuri halu nähdä, mitä valkeudessa asuvat toimittavat. Vaikka pimeyden henget tekevät pimeyden töitä, he ovat kuitenkin saaneet kirkkaat silmät ja terävän näön näkemään kristittyjen vikoja.

Juutalaiset löysivät monia vikoja ja puutoksia Vapahtajan elämästä. Hengellinen viha oli antanut heille sen valistuksen,

että Jeesus Nasaretilainen oli pettäjä, että Hänellä oli perkele. Johannes Kastajallakin oli perkele. Ja jokaisella, joka alkaa nuhdella ihmisiä heidän jumalattomasta elämästään, on perkele. Hän on pettäjä. Niin tuomitsee maailma. Juuri sen tähden, että valkeus tuli maailmaan, täytyy kaikkien kääntymättömien ja uudestisyntymättömien vihata valkeutta, koska heidän työnsä ovat pahat. Peittääkseen oman jumalattoman vaelluksensa pimeyden henkien täytyy vihata kristillisyyden valkeutta, koska he pelkäävät, että heidän alhaiset ja häpeälliset työnsä tulevat päivänvaloon.

Kaikkina aikoina on ollut fariseuksia, jotka ovat hyvin terävänäköisiä kristittyjen elämän suhteen, ja näillä fariseuksilla on myös oma uskonsa, joka perustui Vapahtajan aikana Moosekseen, ja Lutherin aikana tämä kuollut usko perustui paavikuntaan, mutta meidän aikanamme fariseusten usko perustuu Lutherin kirjoituksiin. Niin arvelevat kaikki fariseukset ja armonvargaat, että heidän uskonsa on yhtäpitävä Lutherin uskon kanssa. Nämä mustat henget eivät voi myöskään kärsiä tai käsittää kristillisyyden valkeutta, koska perkele on uskotellut heille, että tämä valkeus on riettaan hengen tuohusvalkea. Sellaisille armonvarkaille perkele on muuttanut itsensä valkeuden enkeliksi, hän on uskotellut heille, että oikea valkeus on kipinä pohjattomuudesta. Ja sen tähden eivät armonvargaat tohdi tulla lähemmäksi tätä valkeutta, koska he pelkäävät pyhää valkeaa, jota Vapahtaja tuli syöttämään maan päälle.

Moni kärpänen porisee sytytetyn kynttilän ympärillä, mutta muutamat kärpäset lentävät suoraan kynttilänliekkiin, missä ne polttavat siipensä. Siinä ne sitten makaavat selällään ja potkivat. Mutta kaikki pimeyden henget vihaavat valkeutta,

koska heidän pahat työnsä voivat tulla ilmi kristillisyyden valkeuden kautta. Kaikki varkaat ja huorat vihaavat valkeutta, kaikki viinaporvarit ja juomarit vihaavat valkeutta, siveät huoratkin vihaavat valkeutta, rehelliset varkaat vihaavat valkeutta, raittiit juomarit vihaavat valkeutta, armonvarkaat vihaavat valkeutta. Ainoastaan ne sielut, jotka on vapahdettu pimeyden valtakunnasta armon ja elävän uskon kautta, rakastavat valkeutta, joka palaa Beetlehemissä.

Mutta kuinka monta niitä on, jotka rakastavat tätä valkeutta? Ehkäpä vain Joosef ja Maria ja paimenet, jotka valvoivat laumaansa. He rakastavat tätä valkeutta ja tulevat valkeuteen. Joosef ja Maria, jotka rakastavat tätä valkeutta, istuvat nyt yksinään seimen äärellä valvoen vastasyntyneen Vapahtajan vierellä ja odottaen Israelin lohdutusta. Huoaten he odottavat

nousevan päivän koittoa. Kuitenkin täytyy Joosefilla ja Marialla olla vahva usko, sillä näyttää mahdottomalta, että alastomasta Lapsesta, joka nyt makaa seimessä heinien ja olkien päällä härkien ja aasien keskellä, tulee maailman valkeus ja maailman Vapahtaja. Näyttää aivan mahdottomalta meidän järjellemme, että Lapsesta, jota kuninkaat vihaavat ja vainoavat jo nuorena, tulee Israelin Kuningas ja että Hän levittää valtakuntansa yli koko maanpiirin. Mutta Jumala ei olisi Jumala, ellei Hän voisi tehdä ihmeitä. Sinusta näyttää tosin pimeältä, Joosef ja Maria, mutta ole kuitenkin kärsivällinen ja usko ja odota vähän aikaa, kunnes tämä Lapsi varttuu ja alkaa levittää oppiaan ympäri maata. Silloin saat nähdä, että Jumalan neuvot ovat ihmeellisiä. Tästä Lapsukaisesta, joka itkee seimessä, kasvaa Suuri Kuningas. (Amen)